

ret. Naar han efter Dagens Arbejde kom hjem fra Atelieret og fandt Jytte siddende mørk og utilgængelig i Sofahjørnet, blev han selv melankolsk. Efter Bordet satte han sig ind i sin egen Stue, røg Cigaretter eller bladede i en Bog, mens han gabede, saa Stolen rystede.

„Gaar du?“ spurgte Jytte altid, naar han gik ind til sig selv.

Men blev han inde hos hende, havde de ingenting at sige hinanden. Det var bare Ensomheden, hun frygtede, naar han forlod hende. Hun var i Virkeligheden helst fri for at se ham, fordi han gik saa urolig om i Stuen som en maanesyg Kat og samtidig altfor tydeligt gjorde sig Umage for at vise en sømmelig bedrøvet Mine.

Fru Berthas Tilstand var nu saadan, at Afslutningen kunde ventes inden mange Dage. Der var traadt Vandsot til, og for at skaffe Hjertet og Lungerne Plads til at funktionere maatte hun en Dag tappes. Tre fyldte Spande blev baaret ud fra Sovekammeret, før Aandedrættet lettedes.

Da Karsten den Dag i Mørkningen kom hjem, fandt han Jytte paa den sædvanlige Sofaplads. Hendes Udseende ængstede ham. Der var noget uhyggelig forstenet over hende. Han satte sig stille ved Siden af hende og lod sin Haand stryge varsomt ned over hendes Arm.

„Kan den lille Frue aldrig mere smile lidt?“ spurgte han.

Ligesom vaagnende lagde hun overvældet Hovedet ned paa hans Skulder og lukkede Øjnene.